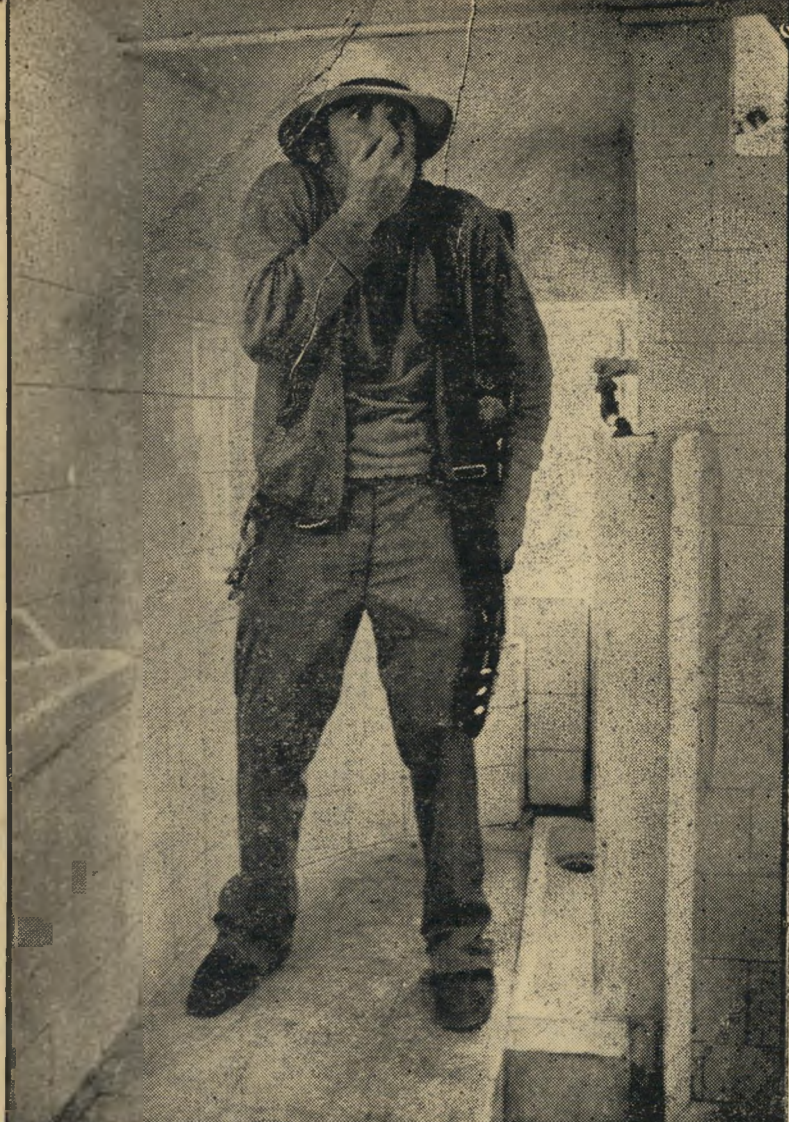

כיא תהי תהווה

כחודשיים היה שם מגבות קטנות ומלוכלכות — גם הן תמורת עשר אגורות ה' אחת. מגבות אלה ניראו כאילו לא ראו כביסה. מדי פעם היו אומנם מוציאים אותן להתרענן על חבל. אבל אקט זה היה סימלי בלבד.

יום אחד החליט מי שהחליט שהמגבות הללו אינן מודרניות דיין. הלכו והביאו במקומן מיתקן מסובך, שאמור היה לייבש את הידיים באמצעות אוויר חם. אלא ש' במקום לפלוט אוויר חם, הסתפק המכשיר בהקמת רעש אימים. לעומת זאת, אי אפשר להכחיש שלמכשיר ערך היסטורי רב: ה' רושם הוא, שוהו המיתקן הראשון מסוגו שיוצר בעולם. בעומדך ניכחו, ייך דולפות ואתה מקווה לאוויר החם שלא הגיע, הוא מעורר בך מחשבות נוגות על חוסר ה' תודעה ההיסטורית אצל בעלי המקום: מקר' מה של יצירה כזו — במוזיאון.

ס מוך לרוול שוכן בלביבי. ביתהקפה עצמו הביב ונחמד, אך שוב: כאשר אתה מגיע לבית-השימוש — הסמוך ממש למטבח — אתה מבחין בחוסר הפרופורציה שבין הריהוט האלגנטי של הקפה עצמו, ל' בין זה של בית-השימוש. טפסי טוטו לרוב סוורים על הריצפה — כשהשימוש בהם ברור היטב.

„רוול“: בינוני קפה רחל הישן מעסיק אשה מיוחדת לשירותים, תמורת עשר אגורות לגולגולת. למרות זאת — הרמה בינונית.

לא הרחק מלביבי — קפה סביון. ב'

מתחיל לגשש באפלה, משום מה, אין תאו' רה באף אחד משני המקומות הללו. אולי בגלל החושך אי אפשר למצוא את נייר ה' טואלט.

קדמה העליזנה השירותים — המצויידים, למרבית ההפתעה בכל: סבון, נייר טואלט, מגבות. רק היוזרה: הריצפה מלאה מים ר' מים על מדרגות חלקות, כידוע, מסוכנים מאד לקדקוד.

בכיצור דיונגוף ניתן למצוא מסעדה בשם פינגוץ. גם השרותים של מסעדה זו שוכנים למעלה. ושוב — הם בהחלט ראויים לציון, יחסית לשאר בתי-הקפה בסביבה. ושוב שהירות: הווית של המדרגות מסוכנות, אשילו לאמן טרפו.

גם בקפה שטרן המהודר, ברחוב דינ' גוף, ממוקם בית-השימוש בחצר. הדבר היחיד המבדיל בין מוסד זה לבין השניים הקודמים הינה הריצפה בעלת המרצפות ה' אדומות.

במסעדה אנקרה, ברחוב בן-יהודה, ניתן להגיע לבית-השימוש לאחר שאתה מסיט וילון, ועורך עימות בין שריריך לבין דלת הנקראת זזה, אך מסרכת לזוו. תוך כדי מאבק, שלא להריח את ריח נעליהם של ה'

ב רחוב אלנבי ישנה מסעדה בשם מר' תף הברה. הביקור באפס-אפס של מוסד

דו"ח מיוחד של הטולם הזה

על רמת השירותים של בתי-הקפה והמסעדות בתל-אביב

מלצרים המאוכסנות שם. לבית השימוש של הסווג ברחוב דיונגוף אין אשילו דלת.

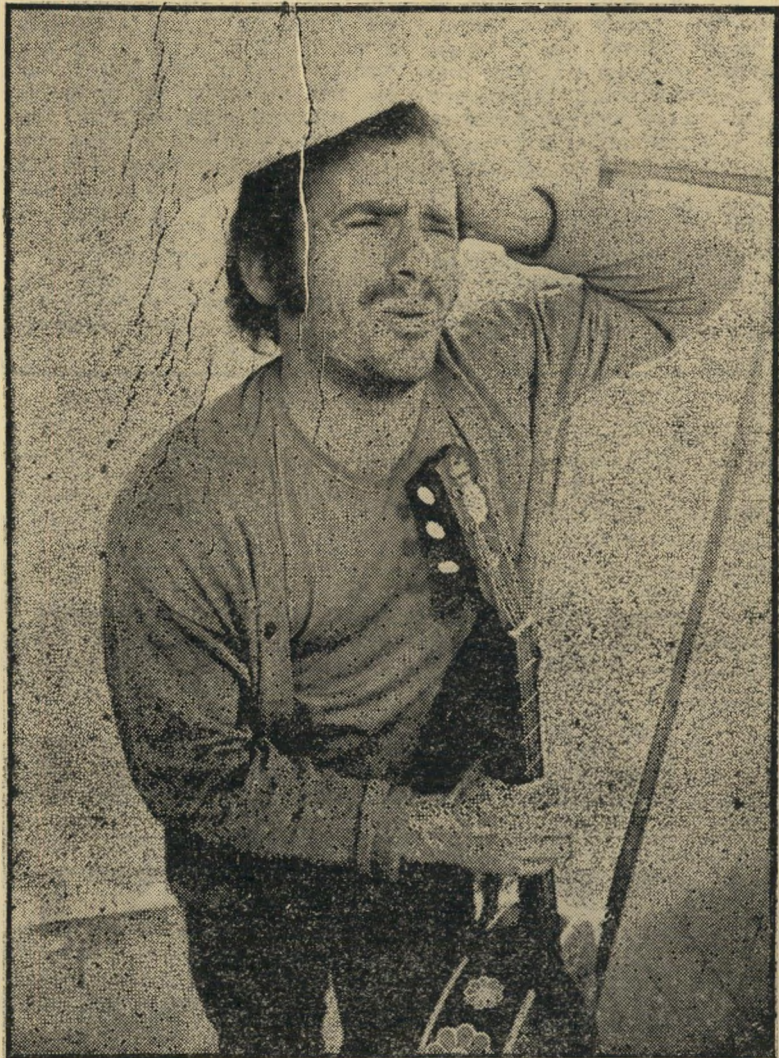
במסעדת האחים, ברחוב יצחק שדה 32, בית-השימוש אינו בכלל בשימוש, בג' לל ארגוני משקאות המוצבים בסיתחו ובע' לי המסעדה שולחים אותך לבית-השימוש הכללי של הבניין. עליו אוטב לא לדבר כלל.

בדיסקוטק פינגסלאב, ברחוב יורדי הסירה, יש בית-שימוש, שלוא היה היום מלך בישראל, והיה מבקר בו, היה כורת מן הסתם את ראשו של מישו: המקום שטוף מים או שתן, חסר נייר טואלט וללא אפי' שריות לנגב את הידיים. הריח — ברמה מלכותית מקבילה.

זה הוא מחויבה מיוחדת במינה. צריך לעבור דרך שלושה אולמות, להגיע לחצר, לעבור את המטבח, לרדת במדרגות, אחר-כך לע' לות במדרגות — ואז הגעת לבית-השימוש. את הדלת, איצפטר לסגור. וכך, אתה עו' מד על כמה מנבבה, עושה את צרכיך ב' נלכות כל מי שחפץ להיות נוכח.

במסעדה ברחוב דיונגוף, מבקשים ממך, אם אתה לקוח מוכר, להיכנס למטבח. משם אתה מגיע לשרותים בחצר, לאחר שאתה מטפס בשלוש מדרגות. אם אתה לקוח פחות מיוחס, מבקשים ממך לצאת מהמסעדה ל' רחוב להיכנס לחצר, לעבור ליד פחי הזבל ולהגיע לבית השימוש.

בכיצור מלכי ישראל, עליך לבקש את המס' תח לשירותים מהמלצר. זה — מפנה אותך לברמן. עם המפתח ביד, אתה נכנס לחצר,

„כסית“: מכה בראש אם לא השתנת מעולם בכסית — היוזרה: בכניסה, עליך להתכופף. אם לא — תחבטו מ' יחצץ בתיקרה. חוסר התחשבות אלמנטרית זו אופיינית למרבית בתי-הקפה בתל-אביב.